

6 a 4

Las'en Kirjasto N:r 3.

PIENI SANKARI.

HELSINGISSÄ.
Lähetyskirjakaupan
kustannuksella,
1894.

Hinta 10 p:ä.

Joulun aikana.

*Nyt riemun aikana on monta kotoa,
Joss' ollaan ilotta, lämmöttä, valotta,
Ja jossa puutteen tie
Suruihin uusiin vie
Pyhänä iltana.*

*Nyt riemun aikana pienoinen monikin
Käy puettuna kurjihin ryysyihin,
Hän kuusosetta on
Tuo pieni turvaton —
Ken rientää sinnekin?*

*Nyt riemun aikana käy Herra kuitenkin,
Hän kaikkialla käy ja kuiskaa kullekin
Mä kuolin tähtesi
— Annatko tähteni
Köyhälle jotakin?*

Pieni sankari.

Todellisia sankareita, pojat, eivät ainoastaan ole ne, jotka kuolevat mainehikkaan kuoleman taistelutantereella, jotka voivat tappaa tiikerin tai jotka koettavat tunkeutua pohjoisnavalle. Ei, useasti löytää suurimmat sankarit niiden joukossa, joiden nimiä ei koskaan mainita missään sanomalehdessä, jotka eivät tee mitään semmoista, jota ihmiset kehuvat. Mutta Jumalan silmissä voivat nämä kuitenkin olla mitä jaloimpia sankareita.

Semmoisia sankareita oli Wille Pitkänen, eräs orpo poika. Wille oli ainoastaan kaksivuotias, kun hänen isänsä kuoli. Kymmenen vuotta oli kulunut siitä ja koko sen ajan oli Willen äiti tehnyt kovasti työtä itsensä ja poikansa elättämiseksi. Hän oli myös opettanut pikku poikansa rakastamaan Jumalaa ja tottelemaan hänen käskyjään. Niin väsyneenä kuin Willen äiti olikin päivän työstä päästyään, laskeutui hän kuitenkin joka ilta polvilleen poikansa vuoteen ääreen ja rukoili Jumalaa tekemään hänen rakkaasta Willestään tosi-kristityn. Mutta kun Wille oli kahdentoista vuoden vanha, sairastui hänen äitinsä hyvin pahasti, ja pian selvisi ett'ei hän enää koskaan paranisi. Ennenkun hän ummisti silmänsä kuolemaan, pyysi hän Willeä lupaamaan, että hän joka päivä lukisi raamattua ja rukoilisi Jumalaa. Wille raukasta tuntui ikäänkuin hänen sydämensä pakahtuiksi ajatellessa, että äitinsä nyt oli jättävä hänet ja huo'aten sekä kyyneleitä vuodattaen antoi hän äidilleen tuon toivotun lupauksen.

Kauvan ei kestänytkään, ennenkun hänen täytyi saattaa rakkaan äitinsä ruumiin hautaan. Ja mitä te luulette pikku Willestä sitte tulleen? Niin, sen sijaan että hänen olisi täytynyt joutua vaivaistaloon, sai hän erään kaupunginlähetyssaarnaajan rakastavaisen huolenpidon kautta paikan eräässä laivassa oppiakseen merimiehenammattia. Täällä sai hän kärsiä runsaasti pilkkaa huonojen toverien puolelta, mutta piti uskollisesti lupauksen, jonka oli antanut äidilleen. Ja lukiessaan joka päivä jotakin raamattustaan, oppi hän tuntemaan ja ymmärtämään sen sisällystä ja yhä enemmän rakastamaan sitä.

Läpikäytyään oppiaikansa, sai Wille paikan suuressa laivassa, ja ensi matkalla ollessaan tällä laivalla sai hän kestää vaikeimman koetuksensa. Ensimmäisenä päivänä huomasi hän, että monella miehistöstä ei ollut vähintäkään jumalanpelkoa sydämissään. Kun hän kuuli heidän keskenään kiroilevan, ajatteli hän: »Uskaltanenko minä lukea raamattuani illalla, niin että nuo miehet näkevät

minun?» Mutta silloin muisti hän taas lupauksen äidilleen ja huokasi sydämmesään: »Herra, auta minua». Ja niin tuli hän taas tyyneksi ja iloiseksi ja tunsu vahvasti päättäneensä, ettei hylkäisi äitinsä Jumalaa. Sitte kun Wille samana iltana oli suorittanut vahtivuoronsa, otti hän esiin lippaastaan raamattunsa ja alkoi lukea. Aluksi ei kukaan pitänyt häntä silmällä, mutta pian huomasi hänet eräs suuri raaka merimies. Tämä kumartui hänen ylitsensä ja näki hänen lukevan raamattua, ja paikalla tempasi hän sen Willen kädestä ja heitti toiselle puolelle laivan kantta. Wille ei sanonut sanaakaan, vaan meni aivan tynesti ottamaan ylös raamattunsa ja istuutui sitä uudestaan lukemaan. Nyt sateli kaikenlaisia haukkumasanoja rohkeata Willeä vastaan. Hän sai olla »pastori», »pelkuri», »maman poika» y. m.

Mutta Wille piti käsiä silmiensä edessä ja kiinnittäen silmänsä kirjaan jatkoi hän lukuaan. Tämmöistä ja vielä pahempaakin piti Willen kestää

jonkun aikaa; mutta kaiken tämän ohessa, tunki hän kuitenkin itsensä iloiseksi ja onnelliseksi seurustellessaan sanan ja rukouksen kautta Jumalansa kanssa. Eikä hän koskaan antanut perään kiusaukselle, kun se koetti häntä houkutella jättämään Jumalansanan lukemisen. Säännöllisesti täytti hän tehtävänsä sekä oli aina ystävällinen ja palvelevainen tovereitansa kohtaan. Ja pian sanoivat merimiehet toisilleen: »Voimmehan kyllä jättää pojan rauhaan.»

Näin kului jonkun aikaa kunnes eräänä päivänä, Willen istuutuessa tapansa mukaan raamattua lukemaan, nuo vanhat merikarhut toinen toisensa jälkeen sanoivat hänelle: »Kuulleppas, poikani, sinä voisit lukea vaikka ääneen, niin että mekin vähän kuulisimme.»

Siten perehtyi pieni sankarimme itse yhä enemmän raamatun totuuksiin ja sai myöskin olla välikkappaleena viemässä tovereitaan, toista toisensa perästä, Herran Jeesuksen luo.

Jokainen kuin minun tunnustaa ihmisten edessä,

sen tunnustan myös minä minun Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka miun kieltää ihmisten edessä, hänen minä myös kiellän minun Isäni edessä joka on taivaissa. Matt. 10: 32, 33.

Höyrylaivankapteeni ja Sotamies.

Eräänä päivänä viime Amerikalaisen sodan aikana oli suuri höyrylaiva laiturissa Ohio virralla erään kukoistavan kaupungin edustalla. Kapteeni, joka laivaa kuletti, oli myös sen omistaja. Laiva oli jo höyryssä ja valmiina lähtemään muutamien penikulmien matkalle virtaa pitkin kulettaakseen muuanta huvimatkalle lähtevää seuruetta, joka sitä varten oli vuokrannut laivan. Kapteenin odotellessa matkustajiaan, tuli laivaan eräs haavoitettu sotamies raukka. Hän kääntyi kapteenin puoleen sanoen potevansa ankaraa tautia ja sen ohessa kovin kärsivänsä haavainsa tähden. Sairaalan lääkäri oli hä-

nelle sanonut, ettei hän enää voisi elää montaa päivää, jonka vuoksi hän nyt niin hartaasti halusi päästä kotiin äitinsä luo kuolemaan ja pyysi saada matkustaa tällä laivalla. Kun sotamies mainitsi, missä hänen kotinsa sijaitsi, lupasi kapteeni ottaa hänet mukaansa, sillä seurue, joka oli laivan vuokrannut oli pyytännyt saada laskea maibin juuri saman paikan läheisyyteen.

Mutta kun nämä odotetut matkustajat saapuivat laivaan ja näkivät tuon huonosti puetun sotamiehen ja hänen kauheat haavansa, niin eivät he tahtoneet ottaa häntä mukaansa. Turhaan kertoi kapteeni heille sotilaan surullisen kohtalon ja lupasi viedä hänet alas etukannelle, jossa hän voisi olla kätöksä kaikkien katseilta. Nämä nuoret ajattelemattomat ihmiset eivät tahtoneet kuunnellakaan häntä, vaan päättivät, että koska he olivat vuokanneet laivan, oli se myöskin heidän koko sen päivän, eikä heillä ollut halua ottaa mukaansa tuommoista kurjaa raukkaa. Ellei kapteeni heti paikalla suostuisi laskemaan

häntä laivasta maalle, niin vuokraisivat he toisen laivan, vaan silloin saisi kapteeni myös antaa takaisin laivanvuokran, jonka he jo olivat maksaneet hänelle.

Vieläkin kerran koetti kapteeni taivuttaa heitä sääliin. Hän pyysi heitä ajattelemaan, millä tavoin he toivoisivat itseänsä kohdeltavan, jos olisivat tuon poloisen sotilaan asemassa. Mutta kun he siitä huolimatta pysyivät lujasti päätöksessään, sanoí vihdoin tuo jalomielinen Kapteeni: »Myöskin minä olen tehnyt päätökseni! Sotamiehen otan minä mukaan, joko te sitte vuokraatte laivan tai ette.»

Seurue vuokrasi toisen laivan. Kapteeni menetti niinmuodoin ne rahat, jotka hän olisi saanut huvirekkestä. Mutta vietyään sairaan sotamiehen hänen äitinsä syliin, tunsí hän, että äidin kiitollisuuden kyyneleet olivat paljoa suuremman arvoiset, kuin tuo menettämänsä rahasumma. Äiti hoiti poikaansa niin huolellisesti ja semmoisella rakkaudella, jommoista ainoastaan äiti voipi osottaa. Hänen hen-

kensä ei ollut kuitenkaan pelastettavissa; parin päivän kuluttua hän kuoli. Hänen viimeisiä sanojaan vanhemmilleen olivat seuraavat: »Älkää unohtako ystävällistä kapteenia.» Eivätkä he häntä unohtaneetkaan. Heti hautajaisten jälkeen etsi isä hänet ja kiitti vielä kerran häntä hänen ystävällisyydestään heidän poikaansa kohtaan sekä lahjoitti hänelle lahjan, joka oli monta vertaa arvokkaampi, kuin se summa, minkä hän olisi saanut huvimatkasta.

Vaan tässä ei vielä ollut kaikki. Muutamia vuosia tämän tapauksen jälkeen, kuneräs kulkutauti raivosi paikkakunnalla, sairastuivat kapteeni ja hänen vaimonsa yht'äkkiä ja kuolivat kumpikin, jättäen kaksi pienoista lasta yksin maailmaan. Sotamiehen isä, saatuaan tästä tiedon, otti luoksensa kotiin nuo molemmat orpolapset ja yhdessä vaimonsa kanssa hoiti hän heitä kuin omia lapsiaan elämänsä loppuun saakka.

Kaksi lasta, Frans ja Maria.

Eräs taiteilija, joka oli taitava taulujen ja muotokuvien maalaamisessa, sairastui kovasti. Lääkärit määräsivät hänelle maan-ilmaa, ja sairras vuokrasi itselleen, vaimolleen ja kahdelle 11 ja 8 vuotiaalle lapselleen vähäisen rakennuksen suuren metsän läheisyydessä. Mutta pitkällisen sairauden kautta olivat heidän säästönsä kuivuneet niin vähiin, ettei sairras varojen puutteessa voinut saada mitään soveliaista voimakasta ruokaa. Sentähden ei hän voimistunut ja hän rukoili vaimonsa kanssa Herraa auttamaan. Herra tekikin sen, ja — sateenkaaren kautta! Molemmat lapset, Frans ja Maria, olivat nimittäin eräänä päivänä ulkona metsässä, kun

yht'äkkiä rankka sade hämmästytti heitä. Hetken perästä se kuitenkin taukosi ja mitä ihanin sateenkaari loisti esiin. »Oi niin kaunista», puhkesi Maria sanomaan, »hyvä Frans, juoskaamme tuonne, missä kaaren toinen pää sattuu maahan, niin samme sen nähdä paremmin!» Nuo pienokaiset, jotka olivat sekä syntyneet että kasvaneet suuressa ahtaassa kaupungissa, luulivat todellakin voivansa tavoittaa sateenkaaren toisen pään. Mutta mitä enemmän he juoksivat, sitä kauemmaksi he vaan joutuivat metsän sisään ja eksyivät lopulla kokonaan. Äkkiä huomasivat he kuitenkin metsän reunassa suuren kauniin talon. Eräs rouva käyskenteli läheisyydessä ja otti ystävällisesti vastaan itkevät lapset, vei heidät sisälle, ja antoi heidän istuutua runsaasti kätettyyn päivällispöytään. Maria söi hyvällä ruokahalulla, mutta Frans söi vaan vähäsen ja jätti suuremman osan lautaselleen. Kun häneltä kysyttiin, minkätähden hän ei syönyt, hätäytyi hän ensin, mutta sanoi vihdoin: »Isä niin kauvan on

toivonut saavansa vähän linnunpaistia — ja nyt minä pyytäisin saada kätkeä tämän kotiin isää varten!» «Onko isäsi sairas?» kysyivät nyt heidän uudet ystävänsä. Ja Frans kertoi kaikki mitä tiesi.

Aterian jälestä seurasi rouva lapsia heidän kotiinsa, jossa hän ihmeekseen ja ilokseen tunsii jälleen taiteilijan vaimon rakkaaksi nuoruuden- ja koulutoverikseen. Tämän ihmeellisen yhtymisen kautta auttoi Jumala sairasta niin ettei hänen enää koskaan tarvinnut kärsiä puutetta. Herra muistaa meitä ja ijankaikkisen liittonsa.

Hän on sama tänäpäivänä kuin silloinkin, kun hän teki armoliittonsa Noan kanssa. Hän kuulee rukouksen ja auttaa omiansa.

TAMMISAARI.

Tammisaaren Kirjapaino Osakeyhtiö 1894.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Section header in the middle of the page.

Two lines of handwritten text below the section header.

Section header in the lower middle of the page.

Multiple lines of handwritten text at the bottom of the page.

*Seuraavia kirjoja voidaan tilata
Läyhyskirjakaupasta Helsingissä:*

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. Kaksi lasta, joka etsivät taivasta. Hinta
25 p:ä.
N:o 2. Pieni kengän harjaaja ja laulaja. Hinta
20 p:ä.

Lasten kirjasto:

- N:o 1. Kallisarvoinen teke. Hinta 10 p:ä.
N:o 2. Varpuset. Hinta 10 p:ä.
N:o 3. Pieni sankari y. m. Hinta 10 p:ä.
N:o 4. Jenny Willis y. m. Hinta 10 p:ä,
F. B. Meyer Älä lähde viraan mukana kulkemaan.
Hinta 25 p:ä.
Luvattu maamme, Sananen uudelle vuodelle. Hinta
10 p:ä.

